

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 279)

Oct (1)/ 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	10
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 99)

38. பாலாசம் தாரயேத் தண்டம் ஸம்வீத: க்ருஷ்ணசர்மணா
மச்சித்தோ மந்மயோ பூத்வா குர்வாதிஷ்டேந வர்த்மநா
39. நித்யம் யோகபரோ பூத்வா ஸம்யக் ஜ்ஞாந ஸமாதிமாந்
தசலக்ஷம் ஜபேந்மௌநீ தாரம் ஸம்ஸார தாரகம்

பொருள் - அந்த உபாஸகன் தனது கையில் எப்போதும் பலாச மரத்தின் தடியை வைத்துள்ளவனாக, கருத்த தோலைத் தனது உடலில் போர்த்தியவனாக இருக்கவேண்டும். தனது மனதை எப்போதும் என்னில் வைத்தவனாக, என்னால் எப்போதும் நிரப்பப்பட்டவனாக இருக்கவேண்டும். தனது குருவின் உபதேசத்திற்கு ஏற்ப யோகநிலையில் உள்ளவனாக, உண்மையான ஞானத்தையும் ஸமாதி நிலையையும் அடைய முயல்பவனாக இருக்கவேண்டும். மௌனமாக அமர்ந்து தாரக மந்திரத்தை பத்து லக்ஷம் முறை ஜபித்தபடி இருந்து, இப்படியாக இந்த ஸம்ஸார லோகத்தைக் காப்பானாக.

40. தசாம்சம் ஜ்ஹுயாத் பர்ணை: ஸமித்பி: ஸர்பிஷாபி வா
ப்ரீதா தஸ்ய ப்ரகாசே அஹம் அஹந்தா வைஷ்ணவீ பரா
41. ஸாதகஸ்ய தத: ஸம்யக் ஸத் விவேகிநி சேதஸி
லக்ஷ்மீநாராயணாக்யம் தத் ஸாமரஸ்யம் ப்ரகாசதே

பொருள் - தொடர்ந்து அந்த மந்திரத்தின் தேவதைக்கு துளசி, ஸமித்து, வெண்ணெய் முதலானவை கொண்டு நூறு ஆயிரம் முறைகள் யாகம் செய்யவேண்டும். அப்போது விஷ்ணுவுடைய "நான்" என்னும் எண்ணமாக உள்ள

நான் மகிழ்ந்து, அந்த விவேகத்துடன் கூடிய அந்த ஸாதகனுடைய மனதில் புலப்படுகிறேன். அப்போது அவனுடைய மனதில், நான் பகவானுடன் ஒன்றியிருக்கும் நிலையான “லக்ஷ்மீ நாராயண” என்பது புலப்படுகிறது.

42. ஜீவந்நேவ பவேந்முத்த: புநீதே சக்ஷுஷா ஜகத்

ஸித்தா: ஸ்யஸ்தஸ்ய மந்த்ராஸ்தே லௌகிகா வைதிகாச்ச யே

43. ஸ்நாத: ஸர்வேஷு தேவேஷு வித்யாஸு ஸகலாஸு ச

ஸித்தாந்தேஷு ச ஸர்வேஷு தீர்த்தேஷு ச பவேதஸௌ

பொருள் – இவ்விதமாக உள்ள ஸாதகன் இங்கேயே முக்தி பெற்ற நிலையை அடைகிறான். அவன் தனது கண் பார்வை மூலமே இந்த ஜகத்தைத் தூய்மைப்படுத்துகிறான். அவனுக்கு லௌகிகம் மற்றும் வேதம் ஆகிய அனைத்து மந்த்ரங்களும் கைகூடுகின்றன. அவன் அனைத்து வேதங்களிலும் தேர்ந்தவனாக, அனைத்து வித்யைகளும் கைகூடப்பெற்றவனாக, அனைத்து ஸித்தாந்தங்களும் அறிந்தவனாக, அனைத்து தீர்த்தங்கள் குறித்து அறிந்தவனாக ஆகிறான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 279)

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால், அதிகாரம் ஏற்படாது என்று கூறுகிறோம். ஏன்? ஸாமர்த்யம் (திறன்) இல்லை என்பதால் ஆகும். ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் குறித்தும், ப்ரஹ்ம உபாஸனை வழிமுறைகள் குறித்தும் அறியாத ஒருவனுக்கோ, அதற்கு அங்கமாக உள்ளதான வேதங்களால் விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞம் போன்றவற்றில் அதிகாரம் இல்லாத ஒருவனுக்கோ, (ப்ரஹ்ம) உபாஸனையில் ஸாமர்த்யம் ஏற்படாது. இப்படிப்பட்ட ஸாமர்த்யம் இல்லாத ஒருவனிடம் அர்த்தித்வம் (விருப்பம் அல்லது வேண்டிதல்) இருத்தால் மட்டுமே இந்த அதிகாரம் ஸம்பவிப்பதில்லை. ஸாமர்த்யம் இன்மை என்பது, வேத அத்யயனம் இல்லாத காரணத்தால் ஆகும். மூன்று வர்ணத்தினர்களுக்கு - வேத அத்யயனங்கள் என்ற விதிமுறைகள் மூலமாக ஏற்படும் வேத அத்யயனம், அந்த அந்யயனம் மூலம் கிட்டும் ஞானம் , அந்த ஞானத்தின் லாபமாகக் கிடைக்கும் கர்மங்கள் (யாகங்கள் போன்றவை) குறித்த விதிமுறைகள் ஆகியவை, மற்ற எதனாலும் கிட்டாது (அதாவது அந்தக் கர்மங்களுக்கு அடிப்படை வேத அத்யயனங்கள் ஆகும்). இதே போன்று, ப்ரஹ்ம உபாஸனைக்கும் விதிமுறை உள்ளது. ஆக, வேத அத்யயனம் செய்வதற்குக் கூறப்படும் விதிகளின்படி வேத அத்யயனம் செய்வதால் ஏற்படும் ஞானமானது, ப்ரஹ்ம உபாஸனைக்கு அங்கமாக உள்ளது; ஆனால் இந்த உபாஸனை இல்லாத காரணத்தால், அவர்களுக்கு ப்ரஹ்ம உபாஸனையில் ஸாமார்த்யம் இல்லை என்றாகிறது.

இதிகாசங்களும் புராணங்களும், வேதங்களில் கூறப்பட்டவற்றை விரிவாக உரைத்து, இதன் விளைவாக உபாஸனைக்கான உபாயங்களாக மட்டுமே

உள்ளன; அவை தனியாக நின்று உபாஸனையை ஏற்படுத்துவதில்லை. அவர்களுக்கு, இதிகாசங்கள் மற்றும் புராணங்கள் ஆகியவற்றைக் கேட்பதன் மூலம் ஏற்படும் ஞானமானது, பாபங்கள் அழிவதற்கு உதவுகின்றன அல்லாமல், ப்ரஹ்ம உபாஸனைக்கான ஸாமர்த்யத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை. விதுரர் போன்றவர்கள், தங்களுடைய முற்பிறவிகளில் ஏற்பட்ட ப்ரஹ்மஞானத்தை மறக்க இயலாதபடி இருந்த காரணத்தால், மீண்டும் ப்ரஹ்மஞானத்தை அடைந்து, ஞானம் நிறைந்தவர்களாக விளங்கினார்கள்; அவர்கள் தங்களுடைய ப்ரார்ப்த கர்மம் (பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மம்) காரணமாக, அவர்கள் ப்ரஹ்மநிஷ்டர்களாக விளங்கினார்கள்.

அடுத்து நீங்கள் (பூர்வபக்ஷி), “ஸம்வர்க்கவித்யை பகுதியில், பணிவிடைகள் செய்த சிஷ்யனை ‘ஸூத்ரன்’ என்று அழைத்த காரணத்தால் அவர்களுக்கு (ப்ரஹ்மவித்யையில்) அதிகாரம் உண்டு”, என்று கூறினீர்கள். இதற்குப் பதில் கூறுகிறோம்; “சுகஸ்ய தத் அநாதர ச்ரவணாத் ததா ஆத்ரவணாத் ஸூச்யதே ஹி (இதுவே இந்த ஸூத்ரமாகும்)”. இந்த இடத்தில் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - பணிவிடைகள் செய்த சிஷ்யனாகிய ஜாநச்ருதி பௌத்ராயணனுக்கு ப்ரஹ்மஞானம் இல்லாத காரணத்தால் அவன், அன்னப்பறவையால் நிந்தனை மிகுந்த சொற்கள் கொண்டு அவமதிக்கப்பட்டான்; இதன் காரணமாக அவன், ப்ரஹ்மஞானம் கொண்டவராகிய ரைக்வரைத் தேடி அலைந்தான். இந்த விளைவாக அவனுக்கு துன்பம் (ஸூக்) ஏற்பட்டதால், இவ்விதம் அழைக்கப்பட்டான். இந்தக் காரணத்தால்தான் அவன் “ஸூத்ரன்” என அழைக்கப்பட்டான் அல்லாமல், அவன் நான்காம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற கருத்தில் அல்ல. யார் சோகத்தில் உள்ளானோ அவன், ஸூத்ரன் எனப்படுகிறான். உணாநிஸூத்ரம் (2-21) - சுசே: தச்ச - அதாவது “சுச (வருத்தப்படு)” என்பதில் உள்ள “ச” என்பது, “த” என்று நீண்டு சென்று, அத்துடன் “ர” என்ற விகுதியும் சேர்ந்து, “ஸூத்ர” என்ற சொல் உண்டாகிறது. ஆகவே ஜாநச்ருதி சோகத்தில் இருந்தால் என்பதையே அந்த உபநிஷத் வாக்கியத்தில் உள்ள “ஸூத்ரன்” என்ற சொல் உணர்த்துகிறது அல்லாமல், ஜாதியை அல்ல.

ஜாநச்ருதி பௌத்ராயணன் என்பவன் பலவிதமான பொருள்களையும், உணவுகளையும் மிகவும் அதிக அளவில் தானமாக அளித்துவந்தான். அந்தச் சிறந்தவனுடைய தர்மச் செயல்களை இரண்டு மஹாத்மாக்கள் கண்ணுற்றனர். அவனுக்கு ப்ரஹ்மஞானத்தில் ஆசை உண்டாகவேண்டும் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். இதன் காரணமாக அவர்கள் அன்னமாக மாறி, இரவுப்பொழுதில் அவன் அருகில் சென்றனர். அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரிடம் (அன்ன வடிவில் இருந்தபடி), சாந். (4-1-2) – போ போ பல்லாசுஷ பல்லாசுஷ ஜாநச்ருதே: பௌத்ராயணஸ்ய ஸமம் திவா ஜ்யோதிராததம் | தந்மா ப்ரஸாங்க்ஷீ: | தத் த்வா மா ப்ரதாசுஷீத் - அழகிய கண்கள் கொண்ட அன்னமே! ஜாநச்ருதியின் தேஜஸ் என்பது பகல்பொழுது போன்று பரவி நிற்கிறது. அவன் அருகில் செல்லாதே. அது உன்னை எரித்துவிடும் - என்று கூறினார். இப்படியாக ஜாநச்ருதியைப் புகழ்வதான வாக்கியத்தைக் கேட்ட அந்த மற்றொரு அன்னம், சாந். (4-1-3) - கம்வர ஏநம் ஏதத் ஸந்தம் ஸயுக்வாநமிவ ரைக்வம் அத்த – நீ அவனை வண்டியை உடைய ரைக்வர் போன்று எங்ஙனம் புகழ்கிறாய் - என்று கேட்டது. அதாவது, “ப்ரஹ்மஞானம் பொருந்தியவரும், உயர்ந்த குணங்கள் நிரம்பியவரும் ஆகிய ரைக்வரைப் புகழ்வது போன்று நீ இந்த ஜாநச்ருதியை எப்படிப் புகழ்கிறாய்?”, என்று கேட்டது. அதாவது, “ப்ரஹ்மஞானம் கொண்ட அந்த ரைக்வர் என்பவர், இந்த லோகத்தில் அனைத்து நற்குணங்களும் பொருந்தியவர் ஆவார். இந்த ஜாநச்ருதி பலவிதமான தர்மங்கள் நிறைந்தவன் என்றாலும், ப்ரஹ்மஞானம் இல்லாதவன் ஆவான்; இப்படி உள்ளபோது அவனுடைய குணங்களின் மூலம் எழுகின்ற தேஜஸ்ஸானது, ரைக்வரிடம் எழும் தேஜஸ் போன்று என்னை எரித்துவிடுமோ?”, என்று இரண்டாவது அன்னம் கேட்பதாகக் கருத்து.

இப்படியாகக் கூறப்பட்டவுடன், அந்த முதல் அன்னம், “இந்த ரைக்வர் என்பவர் யார்?”, என்று கேட்டது. இதற்கு விடையாக இரண்டாவது அன்னம், “யார் ஒருவருடைய கர்மங்களிலும் ஞானத்திலும், இந்த உலகில் நல்ல மனிதர்களால் செய்யப்படும் அனைத்து கர்மங்களும் அடங்கியுள்ளனவோ, அனைத்து சேதநர்களின் ஞானமும் அடங்கியுள்ளனவோ, அவரே ரைக்வர் ஆவர்”, என்றது. ப்ரஹ்மஞானம் இல்லாத ஜாநச்ருதி, அந்த இரண்டாவது அன்னத்தின் வாக்கியம் மூலம் ரைக்வருடைய மேன்மையை அறிந்துகொண்டான். அந்த நொடியிலேயே

தனது தேரோட்டியை அழைத்து, ரைக்வரைத் தேடும்படிக் கூறினான். அந்தத் தேரோட்டி, ரைக்வர் உள்ள இடத்தை அறிந்து திரும்பினான். அதன் பின்னர் ஜாநச்ருதி, தானே நேரடியாக ரைக்வரிடம் சென்றான். அவ்விதம் சென்றபோது அறுநூறு பசுக்கள், தங்க நாணயங்கள், குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர் போன்றவற்றை ரைக்வருக்குப் பரிசுப்பொருள்களாகக் கொண்டு சென்றான்.

ரைக்வரிடம் சென்று அவரிடம், சாந். (4-2-2) - அநு ம ஏதாம் பகவோ தேவதாம் சாதி யாம் தேவதாம் உபாஸ்தே - பகவானே! உம்மால் உபாஸிக்கப்படும் தேவதை குறித்து எனக்கு உபதேசிப்பீராக - என்று ப்ரார்த்தித்தான்; அதாவது, “நீங்கள் உபாஸிக்கும் அந்த உயர்ந்த தேவதை குறித்து எனக்குக் கூறவேண்டும்”, என்று கேட்பதாகக் கருத்து. அந்த ரைக்வர், தனது யோகமகிமை காரணமாக மூன்று லோகங்களையும் அறிந்தவர் என்பதால், ஜாநச்ருதியாகிய இவன் ப்ரஹ்மஞானம் இல்லாத காரணத்தால், அன்னப்பறவையால் நிந்திக்கப்பட்டதன் விளைவாக மிகுந்த சோகத்தை அடைந்துள்ளான் என்றும், அதனைத் தொடர்ந்து ப்ரஹ்மஞானம் பெறுவதில் மிகுந்த ஆசை கொண்டதால் இத்தகைய செயல்கள் செய்கிறான் என்றும், ப்ரஹ்மவித்யைக்கான தகுதி அவனிடம் உள்ளது என்றும் அறிந்தார். தொடர்ந்து ரைக்வர் - தன்னுடைய சிஷ்யனாக இந்த ஜாநச்ருதி பலகாலம் தங்கியிருந்து பணிவிடைகளைச் செய்தல் என்பது அல்லாமல், பொருள் தானம் மூலமாக அத்தகைய பணிவிடையைச் செய்கிறான்; இவ்விதம் தன்னுடைய சக்திக்கு ஏற்றபடி தானம் செய்த காரணத்தால், இவனிடம் ப்ரஹ்மவித்யை நிலையாக நிற்கும் - என்று சிந்தித்தார். ஆகவே, அவனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியவராகவும், அதனை அவன் உணரவேண்டும் என்பதற்காகவும், அவன் ஆழ்ந்த சோகத்தில் இருந்த காரணத்தால் (ப்ரஹ்மவித்யை குறித்த) உபதேசத்திற்குத் தகுதி கொண்டவன் என்பது வெளிப்பட்ட காரணத்தாலும், அவனை அவ்விதம் அழைத்தார்.

தொடர்ந்து அவனிடம், சாந். (4-2-3) - அபாஹர த்வம் ஸூத்ர தவைவ ஸஹ கோபிரஸ்து - இந்த ஹாரத்தையும் (தங்கமாலைகள்), பசுக்களையும் கொண்டு செல்வாயாக. அவை உன்னுடையதாகவே இருக்கட்டும் - என்றார்; இதன் கருத்து என்னவென்றால், “இந்தத் தேரானது பசுக்களுடன் சேர்ந்து உன்னிடமே

இருக்கட்டும். ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து அறியவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக ஏற்பட்ட சோகம் நிறைந்த உன்னால் எனக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்தப் பொருள்கள் மூலமாக, உனக்கு ப்ரஹ்மவித்யை உறுதியாக ஏற்படும் என்று ஆகாது”, என்பதாகும். இதனைத் தொடர்ந்து ஜாநச்ருதி மீண்டும் தனது சக்திக்கு ஏற்ப பசுக்களையும், பொருள்களையும், தனது மகளையும் அவருக்கு அளித்து உபதேசம் கேட்க முனைந்தான். அப்போது மீண்டும் ரைக்வர், அவனுடைய தகுதியை அவனுக்கு உணர்த்தும்விதமாக, “ஸூத்ர” என்று அழைத்து, சாந். (4-2-5) - அஜஹோரோமா: ஸூத்ர அநேந ஏவ முகேந ஆலாபயிஷ்யதா: - இந்த வெகுமதிகள் மூலமாக நீ என்னைப் பேசும்படிச் செய்கிறாய் - என்றார். இதன் கருத்து என்னவென்றால் - இந்த பொருள்கள் அனைத்தும் உனது சக்திக்கு ஏற்ப தானமாக அளிக்கப்பட்டவையாகும். இவை மூலம், பல காலம் தொண்டுகள் செய்யாமல், ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து நான் உனக்கு உபதேசம் செய்யும் வாக்கியங்களை உனது ஆசைக்கு ஏற்றபடி நீ அடைந்தாய் என்று கூறிவிட்டு அவனுக்கு உபதேசம் செய்தார் - என்பதாகும். ஆகவே, “ஸூத்ர” என்ற சொல்லானது, ஜாநச்ருதிக்கு ப்ரஹ்மவித்யை கிட்டாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட சோகத்தை வெளிப்படுத்தி, அவனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யைக்கான தகுதி உள்ளது என்பதையே உணர்த்துகிறது அல்லாமல், அவன் நான்காம் வர்ணத்தினன் என்பதைக் கூறவில்லை.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 279)

“த்வா” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் - “த்வா” என்றது “ந த்வேவாஹம் முதலான உபதேச பரம்பரையாலே சிதசிதீச்வர தத்வ த்ரய விவேகம் பிறந்து, ஐச்வர்யாதி புருஷாத்தங்களினுடைய அல்பத்வ அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களைத் தெளிந்து மத்ப்ராப்தி ரூபமான பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறவேண்டுமென்று அபிநிவிஷ்டனாய் இதுக்கு உபதிஷ்டமான துஷ்கர உபாயாந்தரத்தில் துவக்கற்றுப் ப்ராப்யனாய் ஸர்வவிரோதி நிராகாரண சஷமனான என் பக்கலிலே பரந்யாஸம் பண்ணிக் க்ருதக்ருத்யனாய்க் கோலின பல லாபத்தை பற்ற இனி ஒரு கர்த்தவ்யாந்தரத்தில் ப்ராப்தியில்லாத உன்னை” என்றபடி.

விளக்கம் - “த்வா - உன்னை” என்பதன் கருத்து என்ன? கீதை (2-12) - ந த்வேவாஹம் - ஸர்வேச்வரனாகிய நான் - என்பது போன்ற எனது உபதேசங்கள் மூலமாக “சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன்” ஆகிய மூன்று தத்துவங்களைக் குறித்த விவேகம் அடைந்தவனாகவும்; ஐச்வர்யம் முதலான பலன்களுடைய அற்பமான தன்மை மற்றும் நிலையற்ற தன்மை ஆகிய தோஷங்களை அறிந்தவனாகவும்; பகவானாகிய என்னை அடைதல் என்னும் மிகவும் உயர்ந்த பலனைப் பெற விரும்பியவனாகவும்; அதற்காக விதிக்கப்பட்ட பலவிதமான உபாயங்கள் அனைத்தையும் விலக்கியவனாகவும்; உன்னால் அடையத்தக்கவனும், உனது விரோதிகள் அனைத்தையும் நீக்கவல்லவனும், அனைத்தையும் பொறுப்பவனும் ஆகிய என்னிடம் உனது பாரங்கள் அனைத்தையும் ஒப்படைத்தவனாகவும்; இதன் மூலம் செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்து முடித்தவனாகவும்; இந்தப்

பலனுக்காக இனி வேறு எந்த உபாயத்தையும் பற்றவேண்டாதவனாகவும் உள்ள உன்னை என்று கருத்து.

“ஸர்வபாப” என்பதன் விளக்கம் முழுசுஷுவக்கு புண்ணியமும் பாபமே என்றாதல்

மூலம் – இப்படி பந்த மோஷு சக்தனான மோஷு ப்ரதனையும், அசக்தனாய் அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான முழுசுஷுவையும் சொல்லி, மேல் “ஸர்வ பாபேப்ய:” என்று பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது. பாபமாவது, சாஸ்த்ரவிதேத்யமான அநர்த ஸாதநம்; அநர்த்தமாவது ப்ரதிகூல ப்ராப்தியும் அநுகூல நிவ்ருத்தியும். இங்கு பாபசப்தம் முழுசுஷுவைப் பற்ற அநிஷ்ட பலங்களான ஸாம்ஸாரிக புண்யங்களையும் சொல்லுகிறது. “ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந:” என்கையாலே, ஸ்வர்காதிகளும் முழுசுஷுவக்கு நரகமாகையால் இவனுக்கு ஸ்வர்கஹேதுவோடு நரகஹேதுவோடு வாசியில்லை. ஆகையாலிறே முழுசுஷுவக்குப் பாபங்களை விடச் சொல்லுகிறாப்போலே, “த்ரைவர்க்காந் த்யஜேத் தர்மாந்” என்று விதிக்கிறது. “இருவல்வினைகளும் சரித்து” என்கிறபடியே ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் இரண்டும் முழுசுஷுவக்கு நிராகாரணீயங்களாகவிநே சொல்லுகின்றன.

விளக்கம் – இப்படியாக சேதநனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் மற்றும் மோஷும் ஆகிய இரண்டையும் அளிக்கவல்லவனும், மோஷுத்தை அளிப்பவனும் ஆகிய பகவானைக் கூறி (இது “அஹம்” என்னும் சொல்), தன்னிடம் எந்தவிதமான சக்தியும் அற்றவனாக தனது பாரங்கள் அனைத்தையும் பகவானிடம் ஒப்படைத்தவனாக உள்ள முழுசுஷுவைக் கூறி (இது “த்வா” என்னும் சொல்), அடுத்து ஸம்ஸார பந்தங்களாக உள்ளவை “ஸர்வ பாபேப்ய:” என்பதால் கூறப்படுகின்றன. பாபம் என்றால் தீங்கு ஏற்படுத்தவல்லது என்று சாஸ்த்ரம் மூலம் அறியப்படுவது ஆகும்; தீங்கு என்றால் தீமை உண்டாதல் மற்றும் நன்மை இழத்தல் ஆகும். இங்குள்ள “பாபம்” என்னும் சொல்லானது முழுசுஷுக்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லாத பலன்களாகிய புண்ணியத்தையும் சேர்த்தே குறிக்கிறது. மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (196-6) - ஏதே

வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: - அவனுடைய இடத்தைப் பார்க்கும்போது மற்றவை நரகங்களே - என்று கூறப்படுவதால், முமுக்ஷுவுக்கு ஸ்வர்கமும் நரகத்தைப் போன்றதே ஆகும்; ஆகவே முமுக்ஷுவுக்கு ஸ்வர்கம் மற்றும் நரகம் ஆகியவற்றுக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடிய காரணங்களில் வேறுபாடு இல்லை. இந்தக் காரணத்தால்தான் முமுக்ஷுக்களிடம் “பாபங்களை விடவேண்டும்” என்று கூறுவது போன்றே, த்ரைவர்க்காந் த்யஜேத் தர்மாந் - தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான தர்மங்களையும் விடவேண்டும் - என்று விதிக்கப்பட்டது. திருவாய்மொழி (1-5-10) - இருவல்வினைகளும் சரித்து - என்பதற்கு ஏற்ப புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகிய இரண்டுமே முமுக்ஷுக்களுக்குத் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை என்றே கூறப்படுகின்றன.

“பாபேப்ய:” என்னும் பன்மை மற்றும் “ஸர்வ” என்னும் சொல்
ஆகியவற்றின் விளக்கம்

மூலம் - இப்படி புண்யபாப ரூபமான பந்த காரணத்தைப் பாப சப்தத்தாலே சொல்லி, பஹுவசநத்தாலே புண்யபாபங்களினுடைய ஆநந்த்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது. இனி ஸர்வ சப்தத்தாலே விசேஷிக்கிறதென் என்னில், ப்ராப்தி விரோதியான கர்மத்துக்குக் காரணமாயும் கார்யமாயும் வருகிற அவித்யையையும், விபரீத வாஸநையையும், விபரீத ருசியையும், “ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூப ப்ரக்ருதி” ஸம்பந்தத்தையும் பாப ராசியிலே சேர்க்கைக்காக.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ஸம்ஸார பந்தம் உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகிய இரண்டுமே “பாபம்” என்னும் சொல்லால் உரைக்கப்பட்டு, “பாபேப்ய:” என்ற பன்மை மூலம் புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகியவற்றின் எண்ணற்ற நிலை கூறப்படுகிறது. பகவானை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள கர்மங்களுக்குக் காரணமாகவும் மற்றும் அத்தகைய கர்மங்களின் கார்யமாகவும் உள்ள அவித்யை, விபரீதமான வாசனைகள், விபரீதமான ருசிகள், ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் உள்ள சரீரத்தை விடுவதை முடிய

ஜீவாத்மாவைப் பற்றியபடி உள்ள இந்த உலகின் ஸம்பந்தம் போன்ற பலவும் “ஸர்வ” என்னும் சொல் மூலமாக பாபங்களின் கூட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 99)

வ்யாக்யானம் - [4] (ஒரு நாயகமென்று ராஜ்ய ஸ்வர்க்காத்மாநுபவால்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும்) “ஒருநாயகமாயோட வுலகுடனாண்டவர் பெருநாடு காண விம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர்” என்று தொடங்கி, “ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதிர சிகித்ஸ்யோ விநாசநா: ப்ராதரம் வா ஸ்தம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா” என்கிற ராஜ்யைச்வர்யத்தின் அல்பத்வத்தையும்; “குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்” என்று “தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் சஷீணே புண்யே மர்த்த்யலோகம் விசந்தி” என்கிற ஸ்வர்க்காநுபவத்தினுடைய அஸ்த்திரத்வத்தையும்; “இறுகலிறப்பு” என்று ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிகத்வத்தையும்; ஆதிசப்தத்தாலே துக்கமிச்ரத்வ துஸ்ஸாதத்வ நிஸ்ஸாரத்வங்களைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (ஒரு நாயகம் என்று ராஜ்ய அல்பத்வத்தையும்) - திருவாய்மொழி (4-1-1) - ஒருநாயகமாயோட வுலகுடனாண்டவர் பெருநாடு காண விம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர் - என்று தொடங்கி, “ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதிர சிகித்ஸ்யோ விநாசநா: ப்ராதரம் வா ஸ்தம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா - இராஜ்யம் என்பது வைத்தியம் செய்து தீர்க்க இயலாத ஒரு பெரும்நோயாகும், அழிவை ஏற்படுத்தக்கூடிய அந்த நோய் காரணமாக மன்னர்கள் தங்களுடன் பிறந்தவர்களையும் புத்திரர்களையும் கூட விடுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான இராஜ்யம் என்ற ஐச்வர்யத்தின் அற்பமான தன்மையையும். (ஸ்வர்க்க

அஸ்திரத்வத்தையும்) - திருவாய்மொழி (4-1-9) - குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள் - என்று, கீதை (9-11) - தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் சஷீணே புண்யே மர்த்த்யலோகம் விசந்தி - பரந்து விரிந்துள்ள ஸ்வர்க்கத்தை அனுபவித்து, புண்ணியங்கள் தீர்ந்த பின்னர் இந்தப் பூமியை அடைகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஸ்வர்க்க அனுபவத்தின் நிலையற்ற தன்மையையும். (ஆத்ம அனுபவ ஸாவதிகத்வத்தையும்) - திருவாய்மொழி (4-1-10) - இறுகல் இறப்பு - என்று ஆத்ம அனுபவத்தின் நிலையுடன் கூடியுள்ள தன்மையையும், (ஆதிகளையும்) “ஆதி” என்பதன் மூலம் துக்கம் கலந்து இருந்தல், மிகுந்த முயற்சி எடுத்துப் பெறுதல், இன்பம் இல்லாமை போன்றவற்றைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - [5] (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறாகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவத்துக் கிழைத்தாடும் நிஹீந்தையையும்) “த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம் க்ரமம்” என்கிறபடியே “அங்கோராடுங்களும்”, “அங்கோர் கள்ளு மிறைச்சியும்”, “கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும்” என்கிற ஸுரா மாம்ஸாதி நிந்த்ய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு “நீரணங்காடுமிளந் தெய்வம்” என்கிற க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கு “களனிழைத்து” என்று அவ்வோ தேவதைகள் ஸந்திதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே பலியிட்டு, “நீரணங்காடுதல் கீழமை” என்று தைவாவிஷ்டராயாடுமதின் தன்மையையும்.

விளக்கம் - (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோறாகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவத்துக் கிழைத்தாடும் நிஹீந்தையையும்) - த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிக்ஷுத்ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம் க்ரமம் - பூஜைக்குப் பயன்படுத்தப்படுபவை அனைத்தும் மிகவும் தாழ்ந்தும் நிந்திக்கப்படுவதும் ஆகிய கள் போன்றவை, தெய்வமானது மிகவும் தாழ்ந்த தெய்வம், சாஸ்த்ரமானது வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உள்ளவை, ஆசார்யர்களாக உள்ளவர்கள் பூசாரிகள் என்றுள்ள இப்படிப்பட்ட முறையானது பழிக்கப்பட வேண்டியது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (4-6-7) - அங்கோர் ஆடும் கள்ளும் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-6-3) - அங்கோர் கள்ளும் இறைச்சியும் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-6-4) - கருஞ்சோறும் மற்றைச்

செஞ்சோறும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள கள், மாமிசம் போன்ற நிந்திக்கத்தக்க பொருள்கள் கொண்டு, திருவாய்மொழி (4-6-4) - களனிழைத்து - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தத் தேவதைகள் உள்ள இடங்களில் பலி கொடுத்து. திருவாய்மொழி (4-6-8) - நீரணங்காடுதல் கீழ்மை - என்பதற்கு ஏற்ப தெய்வம் தங்கள் மீது ஏறியவர்களாக இருந்து ஆடும் தாழ்வையும்.

வ்யாக்யானம் - [6] (பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்) “தத: க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேநச, வாமாங்குஷ்ட்ட நகாக்ரேணச்சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா” என்றும், “யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாபஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி” என்றும், “தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிஷ்ஷாம் ப்ரயாசித:”, “விஷ்ணு ப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா, ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம் யதா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ப்ரஹ்மா ருத்ரனாலே தலையறுப்புண்டு சோச்யனாய் ருத்ரனை சபிக்க, ருத்ரன் குரு சிரச்சேதந்தாலே பாதகியாய் ப்ரஹ்மசாபம் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளப் போகாமையாலே ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை அர்த்திக்க, அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்கினானாகையாலே, “பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்டி” என்று வேதத்தில் ப்ரசம்ஸாபரமான வாக்யங்களாலும் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களாலும் பரத்வேந பேசலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளாகிற தேவதைகளுடைய அந்யோந்யம் தங்களுக்கு வருகிற க்லேசமறியாமையும், அந்த க்லேசம் தாங்கள் தவிர்த்துக் கொள்ளமாட்டாமையும், அத்தைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கைக்கு ஈச்வரன் வேண்டுகையுமாகிற அஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வங்களையும், ஆதிசப்தத்தாலே கர்ம வச்யதையையும்.

விளக்கம் - (பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்) - தத: க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேநச, வாமாங்குஷ்ட்ட நகாக்ரேணச்சிந்நம் தஸ்ய சிரோ மயா - தொடர்ந்து சீற்றம் கொண்டவனாகவும் சிவந்துள்ள கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய என்னால், எனது இடது கையின் கட்டைவிரல் நுனி மூலமாக நான்முகனுடைய தலையானது கிள்ளப்பட்டது - என்றும், யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்நம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாபஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம்

பவிஷ்யஸி - எந்த ஒரு தவறும் செய்யாத எனது தலையானது எந்தக் காரணத்தால் உன்னால் கிள்ளப்பட்டதோ அதே காரணத்தால் நீ சாபம் அமைந்தவனாக, அந்த மண்டை ஓட்டைக் கையில் ஓட்டப் பெற்றவனாக அலைவாயாக - என்றும், தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பிஷ்டாம் ப்ரயாசித: - பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்து நின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்னால் யாசிக்கப்பட்டான் - என்றும், விஷ்ணு ப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா, ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்ந லப்தம் தநம் யதா - மஹாவிஷ்ணுவின் க்ருபை கரணமாக அந்த மண்டை ஓடானது ஆயிரம் துண்டுகளாக வெடித்து, கனவில் காண்கின்ற செல்வம் போன்று பலவிதமாகப் பறந்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நான்முகன் ருத்ரனால் தனது தலை அறுக்கப்பட்டு துன்பம் அடைந்த போது, அவன் ருத்ரனைச் சபித்தான்; தனது குருவாகிய நான்முகனுடைய தலையை அறுத்தல் காரணமாக மிகப் பெரிய பாபம் செய்த ருத்ரனால் நான்முகனுடைய சாபத்தைத் தனது சொந்த முயற்சியால் விலக்க இயலவில்லை; ஆகையால் அவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரனை வேண்டி நின்றான்; அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்கினான். ஆகவே திருவாய்மொழி (4-10-4) - பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதத்தில் புனைந்து கூறப்படும் வாக்கியங்களாலும், ராஜஸ தாமஸ புராணங்களாலும் பரம்பொருளாகக் கூறலாம்படி முட்டுப் பொறுத்து நின்ற நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்று தேவர்கள், ஒருவருக்கு ஒருவரால் ஏற்படுகின்ற, துன்பங்களை அறியாமல் உள்ளவராகவும், அப்படிப்பட்ட துன்பத்தைத் தாங்களாகவே விலக்கிக்கொள்ள இயலாதவர்களாகவும், அதனை விலக்கித் தருமாறு ஈச்வரனை வேண்டிபவர்களாகவும் உள்ளதான அறியாமை, ஆற்றல் இன்மை மற்றும் ஈச்வரனை அண்டியிருத்தல் போன்றவற்றையும். “ஆதி” என்ற சொல் மூலம் கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டு இருத்தலையும்.

வ்யாக்யானம் - (இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி) “இலிங்கத்திட்ட”, “விளம்புமாறு சமயமும்” என்கிற பாட்டுக்களில் சொல்லுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களாவன, “யந் மயம் ச ஜகத் ஸர்வம்” என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, “விஷ்ணோஸ் ஸகா சாதுத்பூதம்” என்று கோல் விழுக்காட்டாலே உத்தரமாகை யன்றிக்கே எருமையை ஆனையாகக்

கவிபாடித் தரவேணுமென்பாரைப் போலே, லிங்கமென்றொரு வ்யக்தியை நிர்த்தேசித்து இதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லித் தரவேணுமென்று கேட்கிறவனும் தமோபியூதனாய்க் கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தமோபியூதனாய்ச் சொல்ல, இப்படி ப்ரவ்ருத்தமான லைங்க புராணாதிகளான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளும், சிலவற்றைச் சொல்லா நின்றால் தாங்களும் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லா நிற்குமத்தனை போக்கி ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கமல்லாமையாலே கேவலம் உக்தி ஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறுமென்ற சஷ்பணக பெளத்தாதிகளுடைய ஸ்ம்ருதிகளுமாகையாலே “யா வேதபாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதயா யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டய: தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப்பலாப்ரேத்ய தமோ நிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா” என்கிறபடியே அவற்றினுடைய தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி. (ஓடிக்க கண்டீர்) “ஓடியோடி” என்று தொடங்கி, “வழியேறிக் கண்டீர்” என்று, “கதாகதம் காமகாமா லபந்தே” என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க நரகங்களில் போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாய்க் கொண்டு அநேக ஜன்மங்களில் பிறந்து தேவதாந்தரங்களை த்ரிவித கரணங்களாலும் பல பர்யாயம் ததாச்ரயணத்தைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மார்க்கத்தாலே ஆச்ரயித்து அவ்வாச்ரயண பலமும் கண்டீர்கள்.

விளக்கம் – (இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டதையையுஞ் சொல்லி) – திருவாய்மொழி (4-10-5) - இலிங்கத்திட்ட – என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-9) - விளம்புமாறு சமயமும் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்படுகின்ற வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பொருள் உரைக்கின்ற மதங்கள் என்பவை, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-5) - யந் மயம் ச ஜகத் ஸர்வம் - பராசரரே! இந்த ஜகத் முழுவதும் எதனால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது – என்று பொதுவாகக் கேள்வி கேட்கப்பட, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-1-41) – விஷ்ணோஸ் ஸகா சாதுத்பூதம் - இவை அனைத்தும் விஷ்ணுவில் உண்டாகி, அவனிடமே லயிக்கின்றன – என்று விடை தருதல் போன்று அல்லாமல், எருமையை யானை என்று உரைத்துக் கவிபாடித் தரவேண்டும் என்று கேட்பது போன்று, லிங்கம் என்ற ஒரு உருவம் கொண்ட பொருளைக் காண்பித்து இதற்கு உயர்த்தி கூறவேண்டும் என்று கேட்பவனும் தமோ குணத்தால் மூடப்பட்டவனாகக் கேட்க, அதற்குப் பதில் உரைப்பவனும் தமோ குணத்தால் மூடப்பட்டவனாக உரைக்க, இவ்விதம்

வெளிப்பட்ட லைங்கபுராணம் என்பது போன்ற முரண்பாடு நிறைந்த ஸ்ம்ருதிகளும்; சிலவற்றை உரைத்தால் தாங்களும் சில தர்க்கங்களை உரைத்தல் என்பதைச் செய்யாமல், ப்ரமாணத்தை பின்பற்றுகிற தர்க்கம் அல்ல என்பதால் சொல்நயம் மட்டுமே நிறைந்து காணப்படும் தாழ்ந்த மதங்களாகிய ஜைனம், பெளத்தம் போன்றவற்றின் ஸ்ம்ருதிகளும் என்பதால், மநுஸ்ம்ருதி (12-95) - யா வேதபாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதயா யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டய: தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப்பலாப்ரேத்ய தமோ நிஷ்டா ஹி தா: ஸ்ம்ருதா - வேதங்களுக்குப் புறம்பான ஸ்ம்ருதிகள் எவையோ, தாழ்ந்த பொருள் கூறும் மதங்கள் எவையோ அவை ஏதும் மறுமையில் பலன்கள் அளிப்பவை அல்ல. அவை தமோ குணம் நிறைந்தவை என்றே கூறப்பட்டன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவற்றுடைய தாமஸ நிலையை உரைத்து. (ஓடிக்கண்டீர்) - திருவாய்மொழி (4-10-7) - ஓடி ஓடி - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (4-10-7) - வழியேறிக் கண்டீர் - என்று, கீதை (9-21) - கதாகதம் காமகாமா லபந்தே - ஸ்வர்கம் போன்றவற்றுக்குச் செல்வதில் விருப்பம் உள்ளவர்கள் வருவதும் போவதுமாக உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வர்கம் மற்றும் நரகம் ஆகியவற்றில் புகுந்து, கர்ப்பத்தில் புகுவதன் காரணமாக, பலபல பிறவிகளில் பிறந்து, மற்ற தேவதைகளைத் தங்களுடைய மனம் வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்றாலும் பலமுறை அவர்களை அண்டி நிற்பதற்கான சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அடைந்து, அத்தகைய அண்டுதலால் ஏற்படும் பலன்களைக் கண்டீர்கள் .

வ்யாக்யானம் - [8] (கண்டும் தெளியகில்லீர்) இவனுடைய ஜகந்நிகரணாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களை சாஸ்த்ர த்வாரா ப்ரத்யக்ஷித்தும் இவனே ஆச்ரயணீயனென்று தெளிய மாட்டுகிறிலிகோள். (அறிந்தறிந்தோடுமின்) உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத் கர்மகாரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மர்யாதை அழியுமென்று, அதுதான், “மம மாயா துரத்யயா” என்கிற ப்ரக்ருதியையிட்டு அவன் மயக்கி வைத்தபடி காணுங்கோள். ஆன பின்பு அது அவன் மாயையென்றறிந்து “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே” என்கையாலே மாயாதரணோபாயமும் அவன் திருவடிகளைப் பற்றுகை என்றறிந்து அவனை யாச்ரயித்து இம்மாயையைத் தப்பப் பாருங்கோள். (ஆட் செய்வதே உறுவதாவதென்று) “நீள் குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே

உறுவதாவது” என்கையாலே நிரதிசய போக்யமான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்மாவுக்குச் சீரியதும் ஸுசகமுமென் றிப்படி யுபதேசித்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம் பத்தில்) அதாவது ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில் விரக்தி பூர்வகமாக, ஜகத்காரணத்வாதிகளான ப்ரமானோபபத்திகளாலே பகவத் ஸமாச்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிப்பிக்கிறாரென்கை.

விளக்கம் - (கண்டும் தெளியகில்லீர்) - இவனுடைய “இந்த ஜகத் முழுவதையும் உட்கொள்ளுதல்” முதலான அதிசயமான லீலைகளைச் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக நீங்கள் கண்ட பின்னரும், இவனே அண்டத்தக்கவன் என்று தெளிவடையாமல் உள்ளீர்கள். (அறிந்து அறிந்து ஓடுமின்) - உங்களை இவ்விதமாக வைத்தது எதுவென்றால், நல்வினை மற்றும் தீவினைகள் பலவும் செய்தபடி உள்ள ஜந்துக்கள் அந்தந்த கர்மங்களை பயன்களை அனுபவிக்கக் கடவதாக உள்ள சாஸ்த்ர மரியாதை அழியுமென்று, அது கீதை (7-4) – மம மாயா துரத்யயா - எனது மாயை கடக்க அரியதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு அவன் உண்டாகிய மாயை என்று காண்பீர்களாக. இவ்விதம் உள்ளதால், அது அவன் மாயையே ஆகும் என்று அறிந்து கொண்டு, கீதை (9-4) – மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே - என்னையே சரணம் அடைபவர்கள் எனது இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள் - என்று அவனுடைய திருவடிகளை அண்டுவதே ஆகும் என்று அறிந்து கொண்டு, அவனை அண்டி நின்று, இந்த மாயையிலிருந்து தப்புவதற்கு முயலுங்கள். (ஆள் செய்வதே உறுவது ஆவது என்று) - திருவாய்மொழி (4-10-10) - நீள் குடக்கூத்தனுக்காட் செய்வதே உறுவதாவது – என்று உரைப்பதால் எல்லையற்ற இனிமை அளிக்கின்ற குடக்கூத்து ஆடுதல் போன்றவற்றைச் செய்பவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலே இந்த ஆத்மாவிற்ரு சீரியதாகவும் எளிதாகச் செய்யத்தக்கதாகவும் உள்ளது என்று உபதேசம் செய்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார் நாலாம் பத்தில்) - வேறு பயன்களை விரும்பாமல் இருத்தல் என்பதை முன்னிறுத்தி, மற்ற தேவதைகளையும் வேதங்களுக்கு விரோதமாய் பொருள் உரைக்கும் மதங்களையும் தள்ளி, “அவனே ஜகத் காரணம்” என்பது போன்ற ப்ரமாண வாக்கியங்கள் மூலம் பகவானை

அண்டி இருத்தல் என்னும் நிலையை ஸம்ஸாரிகளுக்கு இந்த நான்காம் பத்தில் ஏற்படுத்துகிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 244)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி

“சன்மம் பல பல” ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே பிறரைக் கவிபாடுகிறவர்களை பகவத் விஷயத்தில் மீட்கப் பார்த்து, அவர்கள் மீளாதொழிய, “இவர்களைப் போலேயாகாதே, நான் முந்துறமுன்னம் இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ண அநர்ஹ கரணனாகப் பெற்றேன்” என்றார்; “இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ண மாத்ரமேயோ? பகவத் ஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹ கரணனாகவம் பெற்றேன்” என்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில். “முடியானே”யில், தாம் அவனை அநுபவிக்கக்கோலி, அது பெறாமையாலே தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்; தாம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் இதர விஷயங்களைப் பற்றிக் கூப்பிடுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, அவர்களநர்த்தத்தைக் கண்டவாறே, தமக்கு “முடியானே”யில் பிறந்த இழவுதானே பேறாய்த் தோற்றிற்று; அதுக்குமேலே ஆச்ரிதார்த்தமாகக் கர்மவச்சயரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவே அவர்களோடொத்த வடிவைக் கொண்டு அவதரித்த திவ்யாவதாரங்களையும், அவதார சித்தமான திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், வடிவழகையும், பூஷணங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும், திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும், அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையும் இவற்றையெல்லாம் அநுபவிக்கப் பெற்றேன்; எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், பகவத் விஷயத்தைத் தவிர்த்து மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடுபவர்களை பகவத்விஷயத்திற்குத் திருப்ப முயன்றார். ஆனால் அவர்கள் அது போன்று திரும்பாமல் இருந்தனர். அப்போது நம்மாழ்வார் தனது திருவுள்ளத்தில், “நாம் இவர்களைப் போன்று ஆகாமல், தொடக்கத்திலேயே மற்றவர்களைத் துதி செய்யாமல் இருப்பதற்கு ஏற்றதான உறுப்புகளைக் கொண்டவனாக இருந்துவிட்டேன்”, என்றார். ஆனால் மற்றவர்களைத் துதிக்கத் தகுதி கொண்ட உறுப்புகளை அடையாமல் இருத்தல் என்பது மட்டும் அல்லாமல், பகவானைத் துதிப்பதற்கு ஏற்ற உறுப்புகளையும் தான் பெற்றதாக இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (3-7) – முடியானே - என்பதில் தாம் அவனை அனுபவிக்க ஆழ்ந்த விருப்பம் கொண்டவராக இருந்து, அது கிட்டாத காரணத்தால், தானும் தன்னுடைய இந்திரியங்களும் தவித்தபடி நின்று அவனை அழைத்தார். தான் இவ்விதமாக அவனை அழைப்பது போன்று ஸம்ஸாரிகள் மற்ற விஷயங்களில் விருப்பம் கொண்டு அழைப்பதை எண்ணியபடி, அவர்களுக்கு உண்டான கேட்டினைக் கண்டு, தனக்கு திருவாய்மொழி (3-7) – முடியானே - என்பதில் ஏற்பட்ட இழப்பு என்பதும் பேறாகவே நம்மாழ்வாருக்குத் தோன்றியது. அதற்கும் மேலே, “அடியார்களுக்காக, கர்மவசப்பட்டுள்ளவன் போன்று ஸம்ஸாரிகளுடைய நடுவில் அவர்களைப் போன்றே வடிவம் கொண்டு அவதரித்த திவ்யமான அவதாரங்களையும், அந்தந்த அவதாரங்களில் செய்த திவ்யமான லீலைகளையும், வடிவழகையும், ஆபரணங்களுடைய சேர்த்தி அழகையும், திவ்யமான, ஆயுதங்களுடைய சேர்த்தி அழகையும், மற்ற யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைக் கூட மிகவும் எளிதாகச் செய்கின்ற திறமையையும் ஆகிய அனைத்தையும் நான் அனுபவிக்கப் பெற்றேன். இனி எனக்கு ஏந்தக் குறைகளும் இல்லை”, என்கிறார்.

3-10-1 சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம் வில்

ஒண்மையுடைய உலக்கை யொள் வாள் தண்டு கொண்டு புள்ளூர்ந்துலகில்
வன்மையுடைய அரக்கர் அசுரரை மாளப் படைபொருத
நன்மையுடையான் சீர்பரவப் பெற்ற நானோர் குறைவிலனே

பொருள் - கர்மவசப்படாதவனாக உள்ளபோதிலும் பலவிதமான அவதாரங்கள் செய்து, ஸம்ஸாரிகளுடைய கண்களில் படும்படியாக வந்து, “சங்கு, சக்கரம், சார்ங்கம், ஒளி வீசும் உலக்கை, அழகான நந்தனம் என்ற வால், கதை” போன்ற அனைத்தையும் ஏந்தியபடி, கருடன் மீது அமர்ந்து, இந்த உலகில் மிகவும் கடிமையான மனம் கொண்டவர்களாக உள்ள அரக்கர்கள் மற்றும் அசுரர்கள் ஆகியோர் அழியும்படியாக அவர்கள் மீது படையெடுத்துப் போர் தொடுத்து அழித்த நன்மைகள் செய்தவனாக உள்ள பகவானுடைய உயர்ந்த குணங்கள் குறித்து எப்போதும் துதித்தபடி உள்ள நான், எந்தக் குறையும் உடையவன் அல்லன்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில் இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்; திவ்யாயுதங்களோடே அவன் வந்து அவதரிக்கும்படியை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லையென்கிறார்; ஆச்ரித ரக்ஷணார்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி அவர்கள் விரோதிகளை நிரஸியா நின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களைப் புகழ்ப்பெற்ற எனக்கு, ஒரு குறைவில்லை என்கிறார். (சன்மம பலபல இத்யாதி) அகர்மவச்யனான தான், கர்மவச்யருங்கூடப் பிறவாத ஜந்மங்களை ஏறிட்டுக் கொண்டு வந்து ரக்ஷிப்பானா யிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு, ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார்; ஸர்வேச்வரனாய் மேன்மையடித்து இவற்றோடே தோய்வின்றிக்கே இருக்கையன்றிக்கே, இவைபட்ட இடரைத் தானும் ஒக்க வந்துபட்டு ரக்ஷிப்பானாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லை என்கிறார்.

விளக்கம் – இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்போகும் விஷயங்கள் அனைத்தையும் இந்தப் பாசரம் மூலம் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். “திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் அவன் இங்கு வந்து அவதரித்த விதங்களை எண்ணியபடி உள்ள எனக்கு எந்தவிதமான குறைகளும் இல்லை”, என்கிறார். “அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பல அவதாரங்கள் செய்து, அவர்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் புகழ்ந்தபடி உள்ள

எனக்கு எந்த ஒரு குறையும் இல்லை”, என்கிறார். கர்மத்தின் வசப்பட்டவர்கள் கூடப் பிறக்காத பல பிறவிகளை, தான் கர்மவசப்பட்டாதவன் என்றபோதிலும் அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு இங்கு வந்து அவதரித்து அனைவரையும் காப்பாற்றுகின்ற விதத்தை எண்ணியபடி உள்ள எனக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை”, என்கிறார். “ஸர்வேச்வரனாக மிகுந்த மேன்மை கொண்டபடி இருந்து, இங்கு உள்ள ஜந்துக்களுடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் கொள்ளாமல் இருத்தல் என்றில்லாமல், இவை அனுபவிப்பதைத் தானும் சேர்ந்து நின்று அனுபவித்துக் காப்பாற்றியபடி உள்ள நிலையை எண்ணியபடி உள்ள எனக்கு எந்த ஒரு குறையும் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சன்மம் பலபல செய்து) அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணாநிற்குமாயிற்று. இவ்வவதாரத்தை அடியறியுமவர்கள் அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு பரத்வத்திலும் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது; “தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்” என்னக்கடவதிறே. “ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்” என்று தானும் நெஞ்சுளுக்கியிறே இருப்பது, “பிறந்தவாறும்” என்று தீமதாமக்ரேஸரரான இவரும் வித்தராயிருப்பர். ஜ்ஞாநாதிக்யாமாயிருந்ததிறே ஆழங்காற்படுகைக்கு உடலாமித்தனையிறே. (பல) ஓரவதாரத்தை அநுஸந்தித்தால் “எத்திறம்” என்று வித்தராமவர் அநேகவதாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாரிறே. (பலபல) கர்மவச்யன் பிறவிக்கு எல்லை காணாநின்றோம்; அகர்மவச்யன் பிறவிக்கு எல்லை காண்கிறிலோம் என்றதாயிற்று. கர்மத்துக்கு அவதியுண்டு; அநுக்ரஹத்துக்கு அவதியில்லை. தன்னுடைய ஜந்மங்களைத் தானே சொல்லப் புக்காலும் “பஹூநி” என்னும்படியாயிறே இருப்பது. (பலபல) தேவாதி யோநி பேதங்களும், அவாந்தர பேதங்களும்.

விளக்கம் - (சன்மம் பலபல செய்து) - பல அவதாரங்களைச் செய்தபடி உள்ளான். இத்தகைய அவதாரங்களுடைய காரணமாக, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றிப் பெருகும் அவன் கருணையே உள்ளது என்று அறிபவர்கள், அந்த அவதாரங்களைக் கடந்து நிற்கின்ற அவனுடைய பரத்வத்தைக் கூட எண்ணமாட்டனர். யஜூர் வேதத்தில் - தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் - அவதாரத்தின் காரணத்தை ஞானிகள் அறிகிறார்கள் - என்றது காணலாம். கீதையில் (4-9) - ஜந்ம கர்ம ச மே

திவ்யம் - எனது பிறப்பும் செய்கையும் தெய்வீகமானவை - என்று தானும் நெஞ்சம் உளுக்கி உரைத்தான். திருவாய்மொழி (5-10-1) - பிறந்தவாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப அறிவுள்ளவர்களின் தலைவராக உள்ள நம்மாழ்வாரும் அவனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டபடியே இருப்பார். ஆனால் இவ்விதம் அவர்கள் தலைவராக உள்ள இவரும் ஈடுபட்டபடி இருத்தல் ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவர்களுடைய தலைவராக இருத்தால் என்பது அல்லவோ இந்த ஈடுபாட்டிற்குக் காரணம் என்கிறார். இனிமையான விஷயம் அதிகமாக உள்ள இடங்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொள்ளுவதற்கு அந்த இனிமையே காரணம் அல்லவோ? (பல) - க்ருஷ்ணவதாரத்தை மட்டுமே எண்ணியபடி இருந்தாலும் திருவாய்மொழி (1-3-1) - எத்திறம் - என்று ஈடுபட்டு நின்றவர், பல அவதாரங்களைக் கண்டவுடன் பொறுக்க இயலுமோ? (பல பல) - கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவனாகிய ஜீவாத்மாவின் பிறப்புகளுக்கு ஒரு எல்லை காணலாம்; ஆனால் கர்மத்திற்கு வசப்படாத ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரங்களுக்கு எல்லை காணஇயலாது. கர்மங்கள் காரணமாக ஏற்படும் பிறவிகளுக்கு எல்லை உண்டு; அனுக்ரஹம் காரணமாக ஏற்படும் அவதாரங்களுக்கு எல்லை இல்லை. கீதை (4-5) - பஹுநி - பல அவதாரங்கள் - என்றது காண்க. (பல பல) - தேவர்கள் போன்று பிறவி வேறுபாடுகளும், மற்ற பிறவி வேறுபாடுகளும்.

வ்யாக்யானம் - (செய்து) ஆவிர்பாவமாத்ரமின்றிக்கே, கர்மவச்யன் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணுமாகில், “ததச்ச த்வாதசே மாலே” என்று பன்னிரண்டு மாஸம் கர்ப்பவாஸம் பண்ணி வந்து அவதரிக்கை. “பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப் பாங்கினால்” என்றார்களிறே பெற்றவர்களும். “பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநி யோநௌ நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்” என்கிறபடியே ஸர்வ காரணபூதனான தான் ஸ்வகார்யங்களிலே ஒன்றுக்குக் கார்யமாயிறே வந்து அவதரித்தது. (வெளிப்பட்டு) “ந சசஷுஷா க்ருஹ்யதே” என்கிற தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கி. எப்போதும் போகிறவிடத்திலே நிதி கண்டெடுப்பாரைப்போலே, அப்ராக்ருதமான த்ருஷ்டிகளாலே ஸதா தர்சநம் பண்ணக்கடவ வடிவை, மாம்ஸ சசஷுஸ்ஸுக்களுக்கு விஷயமாக்கிக் கொண்டு வந்து காட்டுகை. “என்றேனும் கட்கண்ணாற் காணாத அவ்வுருவை” யிறே கண்ணுக்கு இலக்காக்குகிறது.

விளக்கம் – (செய்து) - சட்டென்று தோன்றுவது மட்டும் அல்லாமல் பத்துமாதம் கர்ப்பத்தில் வசித்து, இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ததச்ச த்வாதசே மாலே - பன்னிரண்டாவது மாதத்தில் - என்பதற்கு ஏற்ப பன்னிரண்டு மாதம் கர்ப்பவாசம் செய்து அவதரித்தல். பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-2-8) - பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்டவப் பாங்கினால் - என்று பெற்றவர்கள் கூறினார்கள் அல்லவோ? அல்லது, பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநி யோநௌ நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம் - அனைத்திற்கும் தந்தையாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தனது அவதாரங்களில் தனது புத்திரர்களைத் தான் தனது தந்தையாகக் கொண்டவனாக உள்ளான். அவனுடைய இந்தப் பெருமையை அறியாமல் உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள அவன், தனது செயல்களில், தான் மற்றொரு வஸ்துவின் கார்யமாக வந்து அவதரிக்கிறான். (வெளிப்பட்டு) - முண்டக உபநிஷத் (3-1) - ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே - கண்களுக்கு விஷயம் ஆகாதவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவன், தன்னை அனைவருடைய கண்களுக்கும் விஷயமாக்கி. எப்போதும் செல்லும் இடத்தில் புதையல் ஒன்றை எடுப்பது போன்று, இந்த உலகின் ஸம்பந்தம் அற்றதான தனது திருமேனியை, மற்ற ஜாதிகளுடைய தன்மையை அடைந்தவன் போன்று, இங்கு வந்து காணும்படியாக அவதரிக்கை. இந்த மாமிச சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் இல்லாதபடியான கண்கள் கொண்டு எப்போதும் காணக்கூடிய திருமேனியை, மாமிசக் கண்களுக்கு விஷயமாகக் கொண்டு வந்து நிற்கிறான். பெரியதிருவந்தாதி (28) - என்றேனும் கட்கண்ணாற் காணாத அவ்வுருவை - ஒருநாளும் இந்த கண்கள் கொண்டு காண இயலாத திருமேனியை - என்பது போன்ற திருமேனியை அல்லவோ கண்களால் காணும்படியாக வந்து நிற்கிறான்?

வ்யாக்யானம் - (சங்கொடு இத்யாதி) தன்னிற் பிரியாத ஸௌப்ராத்ரம்; “கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந” இத்யாதிவத். அவதரிக்கும்போது திவ்யாயுதங்களோடே வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. இங்கு நின்றும் போவார்க்கு ப்ராப்யராமவர்களோடே கூட வந்தாயிற்று அவதரிப்பது. கண்டநுபவித்த அநந்தரம் “அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதொன்றுகொலோ” என்று ப்ராத்திக்க வேண்டாதபடி அவர்களோடே கூடக் காட்சி கொடுக்கை. (சங்கொடு சக்கரம்)

ஒன்றையமைந்திருக்கச் செய்தே. (வில்) ஒரு கொத்துக்கு ஒருவரைக் கொண்டு வருகையன்றிக்கே. (ஒண்மையுடைய உலக்கை) ஒண்மை – அறிவு. கருதுமிடம் பொரும்படி ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார்களே. (ஒள்வாள் தண்டு கொண்டு) கையிலே திவ்யாயுதங்களைக் கண்டால் “இவை வினைக்கு உடலாக தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றிருப்பார் ஸம்ஸாரிகளாயிற்று; அங்ஙனன்றிக்கே, நித்யஸூரிகள் “அழகுக்கு உடலாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றிருப்பார்கள்; இவரும் அவர்களிலே ஒருவராகையாலே, அழகுக்கு உடலாகவே அநுஸந்திப்பது. ஒரு கற்பகத்தரு பணைத்துக் கணுத்தோறும் அரும்பினாற்போலேயாயிற்று வடிவும் திவ்யாயுதங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தி இருப்பது. (புள் ஊர்ந்து) இதுவும் ஒரு சேர்த்தியழகு; “பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போலே”யிறே இருப்பது. (உலகில்) இவ்வழகுதான் ஒரு தேசவிசேஷத்தே நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும்மதிறே; அங்ஙனையிருக்கச் செய்தே இங்கே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினான்.

விளக்கம் - (சங்கொடு இத்யாதி) - தன்னை விட்டுப் பிரியாத ஒற்றுமை கொண்ட. அயோத்யாகாண்டம் (1-1) – கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந - பரதனால் சத்ருக்நன் தனது தாய்மாமன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டான் – என்பதற்கு ஏற்ப, பிரியாத ஒற்றுமை. அவதரிக்கும்போதே திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் சேர்ந்தே அவதரிக்கிறான். இங்கிருந்து செல்பவர்கள் அடையத்தக்கவர்களாக உள்ள நித்யஸூரிகளுடன் சேர்ந்து வந்து இங்கு அவதரிக்கிறான். அவ்வாறு அவதரித்ததையும் கண்டு அனுபவித்த பின்னர், திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதொன்றுகொலோ – என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டாதபடி அவர்களுடன் சேர்ந்தே வந்து அவதரிக்கிறான். (சங்கொடு சக்கரம்) - அழகை வெளிப்படுத்த சங்கு மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளபோதிலும். (வில்) - தனது அழகைக் காண்பித்து ஸாதுக்களைக் காப்பதற்குப் பாஞ்சஜந்யமே போதுமானதாக உள்ளபோதிலும், தீயவர்களை அழிக்க ஒன்றே போதுமானது உள்ளபோதிலும்; அதாவது ஆயுதங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கொண்டு வருதல் அல்லாமல், (ஒண்மையுடைய உலக்கை) – ஒண்மை என்றால் அறிவு. அதாவது அந்த ஆயுதங்கள் அனைத்தும் ஞானத்துடன் உள்ளதாகவே இருக்கின்றன. (ஒள்வாள் தண்டு கொண்டு) - இவனுடைய திருக்கரங்களில் திவ்யமான

ஆயுதங்களைக் காணும் ஸம்ஸாரிகள், “இவற்றை இவன் யுத்தம் செய்வதற்காகவே வைத்துள்ளான்”, என்று எண்ணுவார்; அவற்றைக் காணும் நித்யஸூரிகள், “இவற்றை இவன் தனது அழகுக்குக் காரணமாக ஏந்தியுள்ளான்”, என்று எண்ணுவார்கள்; நம்மாழ்வார் நித்யஸூரிகளில் ஒருவர் என்பதால், அந்த ஆயுதங்கள் அனைத்தும் அழகுக்காக உள்ளதாகவே எண்ணுகிறார். ஒரு கற்பகமரமானது நன்றாகப் பணைத்து நின்று ஒவ்வொரு கணுவிலும் அரும்புவிட்டது போன்று, வடிவழகும் திவ்யாயுதங்களின் சேர்த்தி அழகும் உள்ளது. (புள் ஊர்ந்து) - கருடனும் ஒரு சேர்த்தி அழகே ஆகிறான். திருவாய்மொழி (9-2-6) - பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போலே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலை. (உலகில்) - இத்தகைய அழகு என்பது பரமபதத்தில் இருந்தபடி, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் மட்டுமே அனுபவிக்கலாம்படி உள்ளதாகும்; ஆனாலும் அதனை இங்குள்ளவர்களும் நன்றாக அனுபவிக்கலாம்படிச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (வன்மை இத்யாதி) இவ்வடிவழகைக் கண்டு நெஞ்சு நெகிழாதவர்களான ராசஷஸர்களையும் அஸூரர்களையும். இவ்விஷயத்தில் தம்முடைய மென்மை போலே எல்லார்க்கும் இருக்குமோ என்றிருக்கிறார். நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகுமே தமக்கு. அவனைக் காணாதபோது “ஈச்வரோஹம்” என்றிருக்கலாம். திவ்யாயுதங்களோடே அழகிய வடிவழகைத் திருவடி திருத்தோளிலே கண்டால், “சரணம்” என்னுதல், எழுத்து வாங்குதல் செய்கையன்றிக்கே, எதிரிடுவதே பையல்கள் என்கிறார். அழகுக்கு இலக்காய் வாழமாட்டாதே, அம்புக்கு இலக்காய் முடிந்துபோவதே என்கிறார். (மாளப்படை பொருத) அவர்கள் முடியும்படி ஆயுதத்தாலே பொருத, யுத்தத்திலே புக்கு நின்று ஆரோதமடித்தல், “ஸ்வகீய ஐந்துக்கள்” என்று ஆந்ருசம்ஸ்யங் கொண்டாடுதல் செய்யாதே, “ஆச்ரித விரோதிகள்” என்று அழியச் செய்த நன்மையுடையவன். அன்றியே, ஸங்கல்பத்தாலே செய்யாதே, அவதரித்து யுத்தம் பண்ணி முடித்த நன்மையாகவுமாம். “மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால், உன் சுடர்ச்சோதி மறையுமிறே” என்றாரிறே இவர்தாம். அக்நீஷோமீய ஹிம்ஸைகளில் கைகூசினானாகில் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டாநின்றதிறே. (நன்மையுடையவன் சீர் பரவப் பெற்ற நான்) அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அக்ரமமாகச் சொல்லப் பெற்ற நான். (ஓர்

குறைவிலனே) முதலிலே ஸம்ஸாரிகளைப்போலே அறியாதொழிதல், அவதரித்துக் கண்ணுக்கு இலக்காய்ப் பாசுரமிட்டுப் பேச நிலமன்றிகே இருத்தல், சிசுபாலாதிகளைப்போலே “நம்மிலேயொருத்தன்” என்று பரிபவித்து முடிந்துபோதல், ஸ்ரீவிச்வரூபத்தில் அர்ஜுநனைப்போலே நீச்சுநீராதலன்றிகே இவ்விஷயத்தைப் புகழ்ப் பெற்ற எனக்கு ஒரு குறையும் இல்லை என்கிறார். “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்” என்று ஒரு தேச விசேஷத்திலே அநுபவிக்கக்கடவ குணாநுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்க பெற்ற எனக்கு “பரமபதத்தில் போகப்பெற்றிலேன்” என்கிற குறையுண்டோ?

விளக்கம் - (வன்மை) இத்தகைய வடிவழகைக்கண்டு உண்மை நெகிறாமல் நிற்கின்ற ராசஷஸர்களையும், அஸுரர்களையும். இந்த விஷயத்தைப் பொதுத்தவரை தனது மென்மையான மனம் அனைவருக்கும் இருக்குமோ என்று எண்ணுகிறார். திருவாய் () - நினைதொறும்- என்று இவர் நிலை உள்ளது. அவனைக் காணாத போது” ஈச்வரோஹம் - நானே ஈச்வரன்” என்று இருக்கலாம்; ஆனால் திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் உள்ள அவனுடைய வடிவழகைக் கருடனுடைய திருத்தோள்களில் கண்ட பின்னர், “சரணம்” என்று கூறுதல், அவனுக்கே கைக்கர்யம் செய்வதாக உரைத்து எழுதிக்கொடுத்தல் போன்றவற்றைச் செய்யாமல், நேருக்கு நேர் நிற்கிறார்களே என்று வியந்து போகிறார். அவனுடைய அழகுக்கு இலக்காகி வாழ்வதை விடுத்து, அம்புக்கு இலக்காகி அழிகிறார்களே என்கிறார். (மாளப்படை பொருத) - அவர்கள் அழியும்படியாக ஆயுதத்தால் யுத்தம் செய்து. யுத்தபூமியில் நின்று அழித்தல் என்ற வ்ரதம் கொள்ளுதல். அதாவது யுத்தபூமியில் எழுகின்ற மனம் நெகிழ்தல் போன்றவை காரணமாக “அனைவரும் தனது புத்திரர்கள்” என்று எண்ணாமல், “எனது அடியார்களுக்குப் பகைவர்கள்” என்று அழியும்படியாகச் செய்யும் நன்மை கொண்டவன். அல்லது நன்மை என்பது, “தனது ஸங்கல்பம் மூலம் அழித்தல் என்பது செய்யாமல், இங்கு அனைவரும் காணும்படியாக நின்று யுத்தம் செய்து முடிபவன்” என்று கூறலாம். திருவாய்மொழி (3-1-9) - மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால், உன் சுடர்ச்சோதி மறையுமிறே - என்றது காண்க. அக்நீஷோமீயம் போன்ற யாகங்களில் உயிர்க்கொலை செய்வதற்குக் கைகூசி நின்றால், அதற்கான ப்ராயச்சித்தம்

செய்யவேண்டும் என்பதில்லை அல்லவோ? (நன்மையுடையவன் சீர் பரவப் பெற்ற நான்) - அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை வரிசை மாற்றி உரைக்கும் நான். (ஓர் குறைவிலனே) - “முதலில் ஸம்ஸாரிகள் போன்று ஏதும் அறியாமல் இருத்தல், அவதாரம் செய்து கண்களுக்கு இலக்காக நின்று சொற்களால் உரைக்க இயலாதபடி இருத்தல், சிசுபாலன் போன்று ‘நம்மில் ஒருவன்’ என்று தாழ்வாக உரைத்து முடிந்து போதல், விச்வரூபம் எடுப்பது நின்றபோது அர்ஜுனன் போன்று தரைகாண இயலாமல் இருத்தல்”, என்பது போன்று அல்லாமல், இந்த விஷயத்தைப் புகழ்ந்தபடி உள்ள எனக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை என்கிறார். தைத்திரீயத்தில் - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் - அனைத்தையும் பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்து அனுபவிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்திற்குச் சென்று அனுவிக்கவேண்டியதான பகவானின் குண அனுபவத்தை இங்கேயே அனுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு, “பரமபதத்திற்கு என்னால் செல்ல இயலவில்லை” என்ற குறை உள்ளதோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 106)

வ்யாக்யானம் - (தாழ்சடையோன் சொல் கற்ற சோம்பரும்) தன்னை ஈச்வரன் என்று ப்ரமித்து லோகமெல்லாம் ஆரதிக்கவேணுமென்று அதற்குத் தகுதியாக தீர்க்க ஜடையைத் தரித்துக் கொண்டு ஸாதக வேஷத்தோடேயிருந்து “மோஹ சாஸ்த்ராணிகாராய” என்கிறபடியே பகவதநுமதியாலே மோஹ சாஸ்த்ரத்த ப்ரவர்த்திப்பித்த ருத்ரனுடைய வசநமான ஆகமத்தை அதிகரித்துப் போந்து அதி தாமஸராயிருக்கிற பாசுபதரும். பௌத்தரையெடுத்தவுடனே பாசுபதரையெடுத்தது, அவர்களோபாதி இவர்களும், வேதபாஹ்யரென்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக. “ப்ரதாந காரணத்வாப்யுகம ஸாம்யாத் ஸாம்க்ய நிராஸாநந்தர பாவித்வே பாசுபத நிராஸஸ்ய ப்ராப்தேபி ஸௌகதா ஆர்ஹதம நிராஸாநந்தரம் தத் ப்ரதிசேஷப: தஸ்யாத்யந்த வேதபாஹ்யத்வ ஜ்ஞாபநாயக்ருதா:” என்று ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யரும் “பத்யுர ஸாமஞ்ஜ ஸ்யாத்” என்கிற அதிகரணத்துக்கு ஸங்கதி சொல்லும்போது அருளிச்செய்தாரிநே. அவர்களாகிறார் ப்ரதாநம் ஜகதுபாதாந காரணம் என்றும், ஆகம ஸித்தேச்வரன் நிமித்த காரணம் என்றும், “முத்ரிகாஷ்டக தத்வஜ்ஞ: பரமுத்ரா விசாரத: பாகாஸநஸ்த மாத்மாநம் த்யாத்வா நிர்வாணம்ருச்சதி கண்டிகாருசிகஞ்சசைவ குண்டலஞ்ச சிகாமணி: பஸ்ம யஞ்ஜோபவீதஞ்ச முத்ராஷ்டகம் ப்ரசக்ஷதே ஆபிர்முத்ரித தேஹஸ்து ந பூய இஹ ஜாயதே ருத்ராக்ஷ கங்கணம் ஹஸ்தே ஜடா சைகாசமஸ்தகே காபாலம் பஸ்மநா ஸ்நாநம் த்யாநம் ப்ரணவ பூர்வகம் தீக்ஷா ப்ரவேச மாத்ரேண ப்ராஹ்மானோ பவதி தத் சக்ஷணாத் காபாலம் வ்ரதமாஸ்த்தாய யதிர்பவதி மாநவ:” என்றும் ஸர்வஜ்ஞ ருத்ர ப்ரோக்தாஷர ராசியான ஆகமத்திலே சொல்லுகிறபடியே

முத்ரிகாஷ்டக தாரண பகாஸநஸ்தாதம் த்யாந ஸூர கும்பஸ்த்தாபசஸ்த்த தேவதார்ச்சநா மூடாசார ஸ்மசாந பஸ்ம ஸ்நாந ப்ரணவ பூர்வக த்யாநாதி கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே பசுபதி ஸாரூப்யத்தைப் பெறுகை மோக்ஷமாகிறது என்றும், ச்ருத்யத்யந்த வ்ருத்தார்த்தங்களை அத்யந்தம் ஆதரித்துச் சொல்லுமவர்கள்.

விளக்கம் – (தாழ்சடையோன் சொல் கற்ற சோம்பரும்) - தன்னை ஈச்வரன் என்று மயங்கி நின்று இந்த லோகம் முழுவதும் ஆராதனை செய்யவேண்டும் என எண்ணி, அதற்குத் தகுதியாக நீண்ட ஜடையைத் தரித்தபடி ஸாதகன் என்னும்படியான வேஷத்துடன் நின்று, மோஹ சாஸ்த்ராணிகாராய - மயக்கம் அளிக்கவல்ல சாஸ்த்ரத்தை உண்டாக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப பகவானுடைய அனுமதியின் அடிப்படையில், அனைவரையும் மயக்கவல்ல பல சாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்திய ருத்ரன். இந்த ருத்ரனுடைய வசனமாக உள்ள ஆகமத்தைப் பின்பற்றி, மிகவும் தாமஸம் நிறைந்தவராக உள்ள பாசுபத மதத்தினரும். பெளத்தர்களை உரைத்தவுடனேயே பாசுபதரைக் கூறியது ஏன் என்றால், அவர்களைப் போன்றே இவர்களும் வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உரைப்பவர்கள் என்பதால் ஆகும். ப்ரதாந காரணத்வாப்யுகம ஸாம்யாத் ஸாம்க்ய நிராஸாநந்தர பாவித்வே பாசுபத நிராஸஸ்ய ப்ராப்தேபி ஸௌகதா ஆர்ஹதம நிராஸாநந்தரம் தத் ப்ரதிசேஷப: தஸ்யாத்யந்த வேதபாஹ்யத்வ ஜ்ஞாபநாயக்ருதா: - என்று ச்ருத ப்ராகாசிகையில் கூறியது காணலாம்; இதனை இவர் “பத்யுர ஸாமஞ்ஜ ஸ்யாத்” என்ற ப்ரஹ்மஸூத்ர அதிகரணத்திற்கான கருத்தை உரைக்கும்போது அருளிச்செய்தார். இவர்கள் கூறுவது என்னவென்றால் ப்ரதானமே ஜகத்தின் உபாதான காரணம் என்பதும், தங்களுடைய ஆகமத்தின் மூலம் உணர்த்தப்படும் ஈச்வரனே நிமித்த காரணம் என்பதும் ஆகும். [குறிப்பு - இங்கு பாசுபத மதத்தைக் குறித்து வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் பெரும்பாலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் காணப்படும் விஷயங்களே உள்ளதால், இந்தப் பகுதிக்கான ஸ்ரீபாஷ்யம் தரப்பட்டுள்ளது] மோக்ஷம் அடைவதற்கான உபாயங்களாக ஆறு அடையாளங்களை (முத்ரிகா தாரணம்) அணிதல் வேண்டும் என்கிறார்கள். காபாலர்கள் கூறுவது - ஆறு அடையாளங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள், உயர்ந்த அடையாளத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள் ஆவர். பெண்ணின் யோநியில் ஆத்மா

உள்ளதாக த்யானம் செய்பவர்கள் மோக்ஷம் அடைவார்கள். கண்டிகை (கழுத்தில் ருத்ராஷ்ட மாலை), ருசகம் (தலையில் ஸ்வஸ்திக் ஆபரணம்), குண்டலம் (காதணி), சிகாமணி (தலை ஆபரணம்), பஸ்மம் (சாம்பலைப் பூசிக்கொள்ளுதல்) மற்றும் யஜ்ஞோபவீதம் (பூணூல்) ஆகியவை ஆறு அடையாளங்கள் ஆகும். இந்த அடையாளத்துடன் கூடிய சரீரம் கொண்டவர்கள் மீண்டும் இங்கு பிறப்பதில்லை - என்று கூறுகிறார்கள். காலாமுகர்கள் கூறுவது - கபால பாத்ரத்தில் (மண்டை ஓடு) உணவு உண்ணவேண்டும், பிணத்தின் சாம்பலைக் கொண்டு உடலில் பூசிக்கொள்ளவேண்டும், அந்தப் பிணத்தின் சதையை உண்ணவேண்டும், கையில் சிறிய தடியை வைத்திருக்கவேண்டும், கள் நிறைந்த குடத்தை வைத்து அதில் தேவதையை ஆவாஹனம் செய்து பூஜிக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்தால் இந்தச் செய்கைகள் இம்மை மற்றும் மறுமைக்கான பலன்களை அளிக்கும் உபாயங்களாகிறது - என்கிறார்கள். சைவர்கள் கூறுவது - ருத்ராஷ்ட மாலை கொண்டு கையின் மணிக்கட்டுகளில் கட்டிக்கொள்ளுதல், தலையில் ஜடை தரித்தல், கபாலத்தைக் கையில் ஏந்துதல், சாம்பலால் ஸ்நானம் செய்தல் - என்பதாகும். மேலும் இவர்கள் கூறுவது என்னவென்றால் - சிலவிதமான சடங்குகள் மூலம் மற்ற வர்ணத்தினரும் அந்தணர்களாகவும், ஸந்யாஸிகளாகவும் ஆகிறார்கள்; “தீக்ஷை மூலம் அந்தணர்கள் ஆகிறார்கள், கபால வ்ரதம் மூலம் ஸந்யாஸி ஆகிறார்கள்” - என்று பலவற்றையும் கூறுகிறார்கள். மேலும் அனைத்தும் அறிந்த ருத்ரனால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட எழுத்துக்களின் கூட்டமாக உள்ள ஆகமத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள கர்மங்கள் மூலமாகப் பசுபதியைப் போன்ற நிலையை அடைதல் என்பதே மோக்ஷம் ஆகும் என்பர். மேலும் ச்ருதியில் கூறப்பட்ட நிகழ்வுகளை வேறுவிதமாக உரைப்பர்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்